

Αξιότιμη Κυρία Λαιμού,

Ως επαγγελματίας καθηγητής της Αγγλικής γλώσσας (Ιδιοκτήτης Κέντρου Ξένων Γλωσσών για 21 συναπτά έτη με προπτυχιακές και μεταπτυχιακές σπουδές στις ΗΠΑ και με 10ετή διαμονή και εργασία εκεί-τα 5 χρόνια ήταν στο Σικάγο(!)) έχω κάθε καλή πρόθεση να σας βοηθήσω να απομακρύνετε τα θρύψαλα που συγκεντρώθηκαν στα θεία και ευαίσθητα ώτα σας από την κατ' εσάς απαράδεκτη προφορά του μπασίστα και τραγουδιστή των Blues Cargo κου Δημήτρη Ιωάννου.

Φοβάμαι όμως πως στα αυτιά σας δεν θα βρω τα θρύψαλα για τα οποία κάνετε λόγο στη δισκοκριτική σας. Ενδεχομένως να τα βρω στο ύφος, στο ήθος και το έθος της γραφής σας. Σίγουρα όμως θα τα βρω στις γνώσεις σας για το blues όσο και αν επιμένετε πως ο «σκληρός» σας (έτσι εσείς αποκαλείται τον αυτόνομωσ σκεπτόμενο εγκέφαλό σας που φαντάζομαι θα εκφράζεται και μέσα από τον Ορθό Λόγο των προγόνων μας χωρίς ρεύμα, καλώδια και USB) έχει «άλλες εγγραφές» (!!!!!). Ποιες κυρία μου;

Ώστε θα προτιμούσατε να ακούτε blues από κάποιον που γεννήθηκε, μεγάλωσε και κατοικεί μονίμως στο Σικάγο (!!). Και ποιος σας είπε κυρία μου πως το Σικάγο μονοπωλεί το Blues; Το blues δεν γεννήθηκε στο Σικάγο αλλά στις φυτείες των δουλεμπόρων τσιφλικάδων του Αμερικάνικου νότου. Υπάρχει το Texas Blues, Memphis Blues, New York Blues (Papa Chubby-τον έχετε ακουστά;), κλπ

Το blues αγαπητή μου κυρία δεν είναι μία μουσική που μια κάποια κοπέλα ακούει ευχάριστα καθισμένη σταυροπόδι και απολαμβάνοντας το ακριβό της λικέρ προσπαθώντας -διακριτικά

πάντα-να δει αν το αρσενικό που κάθεται απέναντί της αγναντεύει επαρκώς τα μπούτια της.

Παρακαλώ δείτε πως προσεγγίζει το blues ο κος Βλάσης Ρασσιάς, συγγραφέας και ποιητής με τελείως διαφορετικά αισθητήρια από τα δικά σας.

*«Το μπλουζ μια μεγάλη νότα πόνου αλλά και διαπίστωσης αντοχής που καλύπτει την ανθρώπινη ψυχή με ένα μεγαλείο παράξενο, ορθωμένο από τις λάσπες, ορθωμένο από τα χαμηλά, ορθωμένο από την απελπισία.*

*«Η ευθύτητα του μπλουζ είναι ευθύτητα της ψυχικής έκφρασης», υπογραμμίζει ο Σάμιουελ Τσάρτερς, το μπλουζ, ένας ήχος διαρκής, όσο και η ανθρώπινη ανάσα, που αναδύεται το ίδιο δυνατά από αλυσίδες και ξύλινους τριγμούς δουλεμπορικών πλοίων, αλλά και από γεμάτα καπνούς μπαρ, το ίδιο στην Νέα Ορλεάνη, το Σικάγο, το Λονδίνο και την Αθήνα, εκεί που ενώνεται το μαύρο με το λευκό και γίνονται ένα, η ίδια μαύρη φωνή του Τζων Λη Χούκερ, του Μπι Μπι Κινγκ και του λευκού Έρικ Μπάρτον... ένας ήχος διαρκής μέσα από τους στίχους του Ληρόι Τζόουνς και του Λώρενς Φερλινγκέτι:*

*«το τέλος των πραγμάτων που κρύβονται στον νου», «παράξενη βροχή που δεν σταματάει ποτέ», «μια λιτανεία αλληλοεπιδράσεων», «μικροί γαλαξίες που διασταυρώνονται όπως τα βεγγαλικά», πάνω από μια ατελείωτη στρατιά προσώπων που παρελαύνει μέσα από τις κουρτίνες της ανθρώπινης Ιστορίας... πολύ συχνά στο περιθώριο της ζωής, στα όρια της κανονικότητας, βαθιά έκφραση ψυχών δίχως το ελάχιστο καν μάρκετινγκ, πόνος και αλήθεια, παλαιά υπόθεση, τόσο πολύ παλαιά που κάνει ταυτόχρονη την απελπισμένη απόπειρα των 13 σπαρτιατών του Κλεομένη να απελευθερώσουν μια ολόκληρη πόλη, την Αλεξάνδρεια, με τους πυρπολητές του Παρισιού στην ματωμένη τελευταία εβδομάδα του Μαΐου 1871, με τους πυρπολητές του Ουώτς και των άλλων γκέτο, εκεί που δονούνται τα κύτταρα από την πίστη στο αδύνατο, εκεί που αξιοπρέπεια παίρνει εκδίκηση*

*δίνονται φωτιά.*

*Το μπλουζ, ένας ήχος διαρκής όσο και ο χτύπος της καρδιάς, αγωγός αισθημάτων, βραχνά μουρμουρητά και απαγγελίες, τσακισμένοι άνθρωποι, χαμένα όνειρα, ιλιγγιώδη ταξίδια στο σκοτάδι, ξαφνικές εκτινάξεις στο φως, Τζακ Κέρουακ, δρόμοι ατελείωτοι, φιλιά στο στόμα, πικρές μελαγχολίες, υποσχέσεις ποιήματος, οργασμοί, ξέφρενοι ανεμοστρόβιλοι, ανεμπόδιστα άστρα του μυαλού, όλα σε ένα, ένα σε όλα, περάσματα υπαρκτά και περάσματα που δεν βρέθηκαν ποτέ, ανοργάνωτη μποεμία, αόρατοι τάφοι, κυκλικές κινήσεις, υπέροχοι λόγοι που σαν τον αυτοσχεδιασμό φεύγουν και για πάντα χάνονται.*

*Ας μιλήσουμε για μπλουζ, για τον διάλογο ανάμεσα στην φωνή και την κιθάρα, τις υφέσεις στην 3η και 7η νότα της κλίμακας, τον Χάουλινγκ Γουλφ, τον Γουίλι Ντίξον, τον Μάντυ Γουώτερς, ας μιλήσουμε για μπλουζ...*

*ας μιλήσουμε με τα λόγια του Τζωλ Όλιβερ «το μπλουζ είναι μουσική, το μπλουζ είναι τραγούδι, οι τραγουδιστές του μπλουζ είναι άνθρωποι, το μπλουζ δεν είναι κείμενο και αυτοί που το τραγούδησαν δεν είναι φωτογραφίες»...*

*Έχει δίκιο. Το μπλουζ είναι μουσική, είναι δόνηση, είναι αριθμός, είναι ουσία, είναι σύμπαν. Είναι κατάσταση του μυαλού. Είναι σφιγμένα δόντια. Είναι καρδιά. Είναι, «το «γαμώτο» του κάθε καταπιεσμένου ανθρώπου», αλλά και «το μοναδικό και αξεπέραστο φάρμακο που ξεβρακώνει, απομυθοποιεί και ξεφτιλίζει στην τελική τον κάθε καντηλανάφτη του συστήματος και τον κάθε παλιοπατσαβούρα».*

*Ένας ήχος διαρκής, όσο και η ανθρώπινη ανάσα, μια ιαχή χρυσής αιωνιότητας, ένα αέναο ανάβλυσμα: «ο συγγραφέας πρέπει να έχει βιώσει την γραμμή του πυρός» τόνιζε ο Μπάρροουζ, για να καταφέρει «την επέλαση στον πυρήνα του νοήματος».*

Αφήστε λοιπόν τους Blues Cargo και την έξοχη φωνή (με την υπέροχη προφορά και τον ανεπανάληπτο παλμό) του Δημήτρη

Ιωάννου να κάνουν αυτό που με τόσο μεράκι κάνουν εδώ και πολλά χρόνια. Ασχοληθείτε με κάποιο άλλο είδος μουσικής που ταιριάζει στο χαρακτήρα σας και στο ύφος σας. Στο κάτω-κάτω, δεν νομίζω ότι γνωρίζετε περισσότερα από τους συντάκτες του Νο1 Αμερικάνικου περιοδικού για το blues "BLUES REVUE" που πλέκει εγκώμια στους Blues Cargo και ειδικά στον Δημήτρη Ιωάννου για τη φωνή του, το συνθετικό του ταλέντο και τη σκηνική του παρουσία.

Σας επισυνάπτω το άρθρο του περιοδικού όχι για να αλλάξετε γνώμη αλλά για να διαπιστώσετε ότι η συχνότητα που εκπέμπετε δεν έχει καμία σχέση με το blues.

Μετά τιμής,

Δημήτρης Επικούρης